

Māra Madliena

Madlienas pagasta informatīvā lapa

Nr. 287

2016. gada Augusts

Bezmaksas

Paskatieties uz jūru tālumā. Tā vienmēr šķitīs tik plaša, neaizsniedzama. Un jo tālāk skatās, jo tā šķiet mierīgāka, noslēpumaināka. Plašs skatījums nomierina. Bet atliek savu uzmanību pievērst viļņiem, tā uzreiz liekas- jūra ir ļoti nemierīga, katrs vilnis šļakstīdamies nekad nestāv mierā. Jūras ūdeni iekustina vējš un tas rada nemieru.

Viss atkarīgs uz ko tiek virzīta uzmanība. Var skatīties uz viļņiem un domāt-jūra ir nemierīga. Var skatīties uz jūru tālumā un domāt-jūra ir mierīga. Kā skatās, tā arī ir!

Dzīvē laikam līdzīgi. Ja uz problēmām skatās tikai no viena skatu punkta, citus nevar redzēt. Tāda kā nofiksēšanās uz viļņiem un tad liekas: "Ai, kur traki!" un nāk virsū bezcerība, jo vienu vilni nomaina cits, pēc tam atkal cits... un liekas miera nekad nebūs. Lai arī vēja intensitāte mainās, vienalga šķiet, ka problēmas nekad nebeigsies. Un tā jau arī ir, problēmas nekad nebeidzas,

vienu atrisini, jau nākošā klāt- un tā visu laiku. Visu dzīvi mums katram velkas līdzīgs kilograms problēmu, kuras tā arī paliks neatrisinātas.

Bet, laikam svarīgāks ir skatījums uz tām. Jo plašāks tas ir, jo vairāk iespēju variācijām. Ja skatījums ir šaurs, tad arī problēma šķiet kā milzīgs, nepārvarams vilnis. Un viļņošanās nekad nebeidzas. Kamēr vien pūtīs vējš, tikmēr būs viļņi. Kamēr cilvēks dzīvos, būs arī problēmas.

Viens gudrais ir teicis: "Ja tev ir problēma, tad risini viņu! Satraukumam nav pamata. Ja tev ir problēma un tu nevari viņu atrisināt, tad atliek to pieņemt. Atkal satraukumam nav pamata!" Tā vien liekas, ka tieši satraukums ir tas, kas neļauj uz problēmām paskatīties plašāk, jo satraukums aizmiglo prātu, padara skatījumu šaurāku.

Bet jūra ir plaša. Un viļņi parādās un pazūd. Parādās, pazūd...

Mareks Liepa

*Paņem no ziedu kausiem krāsas,
Ar ko rudenī iekrāsot dienas,
Kad saule aicinās tevi
Rotaļās ar salnām.
Neņem lietus lāses,
Jo drēgnajos rudens vakaros
To būs pārparēm
No visām pamalēm.
Paņem vasaras kriptiņu kabatā,
Nēsā sev līdzī kā kastani,
Lai kāds nenoskauž
Tavu nebēdnīgo vieglumu,
Kad vēlā rudenī
Sirds sajūtīs
Kā zem soļiem čaukst kritušās lapas.
(Māra Bojāre)*

Apsveicam augusta jubilārus

<i>Lilīta Ināra Mežaka</i>	80
<i>Ernests Ondzulis</i>	70
<i>Maija Jansone</i>	60
<i>Sarmīte Lapsa</i>	60
<i>Maruta Rimša</i>	60
<i>Lolīta Fokina</i>	55
<i>Vineta Grope</i>	55
<i>Aivars Macijevskis</i>	55
<i>Daiga Grinberga</i>	50
<i>Valda Strode</i>	50

Ap stadionu sastādītas 100 tūjas.

3. jūnijā Madlienas vidusskolas 9. Klases skolēni kopā ar vecākiem paveica lielu darbu. Roku rokā, liekot spēkus kopā, viņi sastādīja 100 tūjas, veidojot dzīvzogu gar stadionu. Finansējums (1000.00 EUR) tika iegūts piedaloties Ogres novada projektu konkursā „Veidojam vidi ap mums Ogres novadā”, tā ir dāvana skolai, pagastam, sabiedrī-

bai devīto klasi beidzot.

Darbā visi bija ļoti saliedēti, un negaiss, kurš beigās stadionu nesasniedza, viņus nenobiedēja. Apmēram pēc 2 stundām viss darbs bija paveikts. Vislielākais atbalsts bija no vecākiem, bez kuru palīdzības būtu jāstrādā vēl vairākas stundas. Tagad stadions ir papildināts ar skaistām, zaļām tūjām, un

katru dienu, braucot vai ejot uz skolu, tās priecēs mūsu visu acis un atgādinās par 2016. gada 9.klases absolventiem. Liels paldies visiem dara rūķiem un Madlienas pagasta pārvaldei par atbalstu projekta realizēšanā.

Projekta koordinatore
Rita Pučekaite

Jūnijs bibliotēkā

Visu vasaru Madlienas bibliotēkā bija skatāma K. Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas skolas studijas „Iedvesma” izstāde. Šajā studijā nodarbības gleznošanā un zīmēšanā savam priekam apgūst vecāko klašu skolēni un pieaugušie, pedagoģes Skaidrītes Krīgeres vadībā. Ar saviem darbiem mūs priecēja Maira Balančonoka, Gaida Bērziņa, Antra Vanaga, Jogita Lazdiņa, Tince Mūrniece, Annija Aukšpule.

Kā jau ierasts, 14 jūnijā kopā aicinājām Madlienas pagasta represētos iedzīvotājus uz atceres pasākumu, kas noritēja bibliotēkā sadarbībā ar Madlienas kultūras namu. Pasākuma dalībnieki vispirms pulcējās kapu kalniņā pie pieminekļa, kur uzrunu teica Madlienas pagasta pārvaldes vadītājs Ojārs Atslēdziņš un represētais Jānis Kaurāts.

Ar muzikālu priekšnesumu uzstājās
(turpinājums 3. lappusē)

Jūnijs bibliotēkā

senioru ansamblis "Tik un tā".

Tikšanās turpinājās pagasta bibliotēkā, kur bija jauka kopā pabūšana, ar jau minētā senioru ansambļa "Tik un tā" piedalīšanos, kā arī vokālistes Sindijas Varakājas dziedājumu. Bet pasākuma īpašais viesis bija Ivars Štubis, Austrālijas latvietis trešajā paudzē (vokāls, ģitāra), kurš klātesošos priecēja gan ar latviešu tautasdziesmām interesantā apdarē, gan ar populāru latviešu komponistu dziesmām, gan ar paša komponētu dziesmu angļu valodā. Pasākums izvērtās ļoti jauks, ar kopīgu dziedāšanu un sirsnīgām sarunām.

Sakām paldies pasākuma dalībniekiem, gan senioru ansamblim, kas rūpējās par omulību vienojoties kopīgās dziesmās, gan Sindijai no Aizkraukles, kas brīnišķīgi dziedāja, kā arī mūsu īpašajam viesim Ivaram! Pasākuma dalībnieki devās mājās ļoti gandarīti par šo jauko kopā būšanu

Anita Zaica

Madlienas bibliotēkas bibliotekāre

TĀ BIJA...

Madlienas pagasta skolēni 1933.gadā.

Kāzu foto pie Madlienas baznīcas 1913.gadā

25.- 30.augustā un 1.-6.septembrī (izņemot brīvdienas)
no pl. 14.00-18.00

Kārļa Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas skola rīko audzēkņu papilduzņemšanu

profesionālās ievirzes izglītības programmās, ar iespēju apgūt vizuāli plastisko mākslu vai kāda mūzikas instrumenta - klavieru, akordeona, vijoles, flautas, klarnetes, saksofona spēli;

interesu izglītības programmās, apmeklējot Mazo mūzikas skoliņu, Mazo mākslas skoliņu, gleznošanas studiju, tekstilmākslas studiju, aušanas studiju vai apgūstot kāda mūzikas instrumenta spēli.

Bērniem jāierodas ar vecākiem, līdzīgi ņemot dzimšanas apliecību.

Informācija pa tālr: 65039075; 28323898.

Madlienas pagasta svētki 2016

No 22 līdz 23 jūlijam Madlienā tikai aizvadīti jau deviņi Madlienas pagasta svētki. Iedzīvotājus un viesus priecēja izveidotais ziedu paklājs, kura veidošana ir kļuvusi par tradīciju. Tika nesti ziedi un krāšņumaugi, lai kopīgi veidotu skaisto pagasta rotu.

Svētku atklāšana notika 22. jūlija vakarā pie Madlienas ev. lut. baznīcas ar svētku uzrunu un biedrības Otrās mājas veidoto Madlienas ģērboņa pasniegšanu, bet turpinājās baznīcā ar svētkbrīdi un skaistu koncertu, kurā uzstājās akordeonists Māris Rozenfelds. Vēlāk pie kultūras nama skatītājus priecēja līnijdejojotājas, bet tumsai iestājoties bija iespēja noskatīties Vara Braslas komēdijfilmu visai ģimenei „Ūdens bumba resnajam runcim”.

23. jūlijā 12:00 skatītāji varēja iesaistīties zemessargu darbībā, piedalīties dažādās demonstrācijās un gardas putras ēšanā. Vēlāk notika pūtēju orķestra Madliena koncerts un zupas ēšana. Parāleli varēja izlēkāties piepūšamajās atrakcijās, apgleznot seju, noskatīties klaunu priekšnesumus, veidot mākslu radošajā darbnīcā, šaut ar loku.

Latvijas pagastu ozolu birzī notika seminārs ar dažādām aktivitātēm „Pļavas pikniks”. Iešana cauri labirintam, grāmatas lasīšana, dažādas lekcijas un izbraucieni ar zirga pajūgu. Garda siera ēšana, kartupeļu cepšana un medus baudīšana.

Pašā vakarā skatītājus priecēja Uģa Rozes un Anmary koncerts, bet vēlāk estrādī pieskandināja Skuju ģimene no Kokneses ar dziesmām un dejām, līdz rīta gaismai.

Linda Iraids
Madlienas kultūras nama
pasākumu organizatore

(Vairāk foto-www.slide.lv)

Plavas pikniks Ozolu birzī

Lai, viena no Madlienas dienas aktivitātēm, „Plavas pikniks” varētu notikt bija vajadzīgs iemesls. To ātri atradām. Latvijas pagastu ozolu birzī pavasarī uzstādītajai stenda pamatnei vajadzēja pašu svarīgāko- informatīvo daļu. Ar projekta „Integrēta plānošanas pieeja zālāju dzīvotspējai” finansiālo atbalstu izveidojām „Plavas grāmatu”. Madlienas diena - īpaši piemērots laiks grāmatas svinīgai atvēršanai.

Kopā ar botāniķi Aneti Pošivu-Bunkovsku iebridām plāvā. Plavas labirintā dalībnieki pārvērtās par bitītēm un, izzinot augus, meklēja medus podiņu.

Kas ir plavas golfs parādīja Aelita. Tie, kuri visvairāk trāpīja bedrītēs, arī tika pie balvām. Tas nemaz tik viegli nedeavās rokā.

Lapenītē kopā ar projekta pārstāvi Daci Striguni minējām krustvārdu mīklu un baudījām piknika labumus, kurus sarūpēja Vineta, Jānis un Kristīne.

Tā kā pārējie Madlienas dienas notikumi risinājās patālu no mums, darbojās Plavas tramvajs, kurš kursēja no Ozolu birzs līdz kultūras namam un atpakaļ. Tramvaju prasmīgi vadīja Ineta.

Tādā šķietamā mierā, nesteidzīgi darbojoties, nemanāmi pienāca vakars.

Gribu pateikt madlieniešiem paldies par atsaucību un jauko attieksmi.

Tieši tas liek izdomāt atkal kādu iemeslu kopā sanākšanai.

Uz pikniku aicināja projekts „Integrēta plānošanas pieeja zālāju dzīvotspējai” (LIFE Viva Grass, Nr. LIFE13 ENV/LT/000189) un biedrība „Meža projekti”.

Tuvākajā laikā Latvijas pagastu ozolu birzī tiks uzstādīts objekts “Dižkoks”. Finansējums šim objektam nāk no Ogres novada projektu konkursa Veidojam vidi ap mums.

Vēl gribētu pateikt lielu paldies visiem lapenītes un ozolu birzs apmeklētājiem un tiem cilvēkiem, kas nodrošina kārtību par patīkamo vidi kas tiek uzturēta šajā vietā.

Dace Iraids

Ziedu paklāja pikniks

10. augustā plkst. 19:00, visi kas nesa ziedus un piedalījās ziedu rotas tapšanā Madlienas dienā, laipni aicināti uz kopā pasēdēšanu - Latvijas pagastu ozolu birzī (pie Madlienas vidusskolas).

Savu ierašanos vēlams pietiekt līdz 9. augustam pa tel. 29173564 Dace Iraids, 27704780 Guna Brīvule

*Kad bērni esam, gribam lieli būt,
Ar dzīves trauksmi iepazīties.
Šķiet, laimīgāki tur mēs spēsim kļūt
Un iecerēm tad lemts būs piepildīties.
Kad bērni esam, gribam lieli kļūt,
Bet lieli gribam atkal atskatīties
Uz mazo saliņu, kas tagad zudusi varbūt,
Ap kuru atmiņām tīk vītin vīties.
A. Dāle*

Lielo sapņu sala

Man skola pavērās kā nezināms noslēpums kalna galā, ko, vēl būdama maza meitene, ik dienu vēroju no savām mājām. Sapņoju. Manus sapņus šķīra tikai upīte Abze un pļavas. Dzīvoju vienā no „Latvenergo” – CET (Cen-

trālie elektriskie tīkli) mājām. Mums tur bija sava republika. Kā viena liela ģimene. Bērniņu pavadīju kopā ar vecākajiem brāļiem Gunāru un Ivaru un citiem „elektriķu” bērniem, kuri bija kā māsas un brāļi. Arī vēlāk skolā bie-

ži vien tika piesaukts gan pie blēņām, gan pie panākumiem: „Ā, tie jau „elektriķu” bērni!”

Pirmos soļus uz Madlienas skolu mēroju sagatavošanas klasē, jo bērnu dārzu neapmeklēju. Jau tad sastapos ar pirmo audzinātāju Dainu Līdaku. Stingra, prasīga, bet ļoti aizrautīga. Atceros glītrakstīšanu, kas man īpaši patika. Pirmie aplīši, gliemezīši, līnijas, burti... Pacietība un gandarījums par rūpīgi paveikto darbu.

1979. gada 1. septembrī uzsāku oficiālās skolas gaitas Madlienas vidusskolas 1. klasē. Stāvējām svinīgajā līnijā un bikli gaidījām, kad mūs, pirmklasniekus, katru izsauks un uzdāvinās ābeci ar gaili! Tad pirmais zvans aicināja uz klasi, kas bija pirmajā stāvā pati tālākā.

Tolaik acīmredzot pēc mācību standartiem nebija pieņemts rakstīt ar kreiso roku. Bet, tā kā biju kreile, bieži vien, lai darbu stundās ātrāk pabeigtu, centos pildspalvu tvert kreisajā rokā. Bija gadījumi, ka skolotāja stāvēja aiz muguras un uzmanīja, vai mana pildspalva nemanot neieslīd kreisajā rokā. Vēlāk jau biju iemanījiesies un varēju vienlīdz labi rakstīt ar abām rokām.

(turpinājums 7. lappusē)

Lielo sapņu sala

Skolotāja Daina Līdaka mums iemācīja pirmos tautisko deju soļus. Piedalījāties arī Latvijas Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkos un dejojām Lielajā estrādē. Atceros dejas „Rabarbērs ar platām ausīm”, „Čīgā, čīgā, sienāzīt” un speciāli šutos tērpus.

Esmu piedzīvojusi oktobrēnu laiku, pamatskolā aizrautīgi darbojāties pionieru (līdzīgi kā šobrīd skauti un gaidas) organizācijā, un ne jau kādu ideoloģiju vadīt. Mēs veidojām pasākumus, skates, talkas, atmiņu grāmatas, palīdzējām vecākiem cilvēkiem. Paldies skolotājai Brigitai Zukulei par iemācīto akurātību un atbildību!

4. klasi uzsākām un līdz pat 12. klasei bijām kopā ar mīlo skolotāju Ainu Šrāderi, kas prata ieinteresēt un iemācīt ne tikai matemātiku, algebru un ģeometriju, bet arī dzīves gudrības. Viņa bija kā mamma, kura mīlēja visus vienlīdzīgi, aizstāvēja, sargāja, uzmuntrināja, iedrošināja, vietā norāja un prata katru uzklausīt, kā arī mūsu lielās personības piebremzēja un satuvināja. Protams, bijām delveri un dažādi pārbaudījām skolotājas pacietību. Tīrījām A. Šrāderes brilles, labojām savus mājas darbus un vēl, un vēl. Viņa bija skolotāja, kas gāja līdzī laikam, kas ar humoru un mieru spēja atbildēt uz „pusaudžu izlēcieniem”. Mūsu Šrāderīte! Paldies! Kopā mēs organizējām braucienus uz Rīgu – cirku, teātri, devāmies ekskursijās pa Latviju, uz bijušo PSRS – Maskavu, Ļeņingradu, Krimu. Bija interesanti klases vakari un skolas pasākumi.

Skolā dziedāju korī un apmeklēju vairākus pulciņus: orientēšanās, grāmatu iesiešanas, foto, sarīkojuma dejas, daiļslidošanu u.c.

Neiztrūkstoša bija audzināšana darbam – skolas lauciņā un siltumnīcā, dežūras virtuvē un skolā, rudens talkās, vasarā padomju saimniecības „Madliena” biešu vagās. Vēlāk pat mājturības stundas mums notika fermās. Iedeva speciālus kombinezonus, sadalīja klasi pa grupām, un ar autobusu devāmies uz noteikto fermu, kur slaucām govīs, barojām, tīrījām novietnes, kārtojām sienu. Tāpat skolā bija ieviesta auto mācība. Ar lielu interesi klausījās Gunāra Čileviča satiksmes noteikumu stundas. Taču sarežģīta bija auto mācības teorija, kurā apgūvām smago automašīnu un pat traktora uzbūvi.

Stundas notika „Rūpniekos”. Atminos, bijām sanākuši uz kārtējo auto teorijas stundu un bija gaidāms kontroldarbs. Mūsu skolotājs Elmārs Valdmanis vēl nebija ieradies, tāpēc mums ātri dzima ideja – atcelt kontroldarbu. Visi izkāpām pa pirmā stāva logu un paslēpāmies, vēlāk jau, protams, nācām atpakaļ. No kontroldarba mēs tomēr neaizmukām. Un kur vēl braukšanas apmācības un braucieni ar GAZ-53 uz Aizkraukli, Ogri, Sidgundu! Tobrīd likās – mēs esam tik pieauguši, tik patstāvīgi. Patiesībā tā bija nenovērtējama iespēja bez maksas iegūt autovadītāja apliecību jau skolā.

Tajā laikā ceļot uz ārzemēm nebija tādu iespēju kā šodien. Bet sapņot un iepazīt tuvākas un tālākas republikas varējām krievu valodas stundās pie Antonijas Mikštas, novērtējot viņas ieguldīto darbu, vadot tautu draudzības klubu „Varavīksne”. Rakstījām vēstules katrs savai sadraudzības skolai. Mani vēstuļu draugi mita Turkmēnijas Republikā. Un tad neaizmirstamie Tautu draudzības festivāli ar visu 15 republiku draugiem. Ciemošanās Gruzijā. Atminos, kā mūs, latviešu meitenes, uzlūkoja gruzīnu puisi, kas sagaidīja. Jau, braucot no lidostas, bijām sadalītas pa pāriem. Un vīnogu plantācijas. Bijām īpašie viesi – pilsētas sabiedriskais autobuss apstājās, kur mums bija nepieciešams. Kultūras namā, kur uzstājāties, vairākas rindas pirms un aiz mums nedrīkstēja sēdēt. Viesmīļgie vakari, dziesmas un asaras atvadoties.

„Es jūs piespiedīšu mīlēt Raini, nē – Pušķinu!” Skolotāja Klavdija Buša nepiespieda, bet ieinteresēja, aizrāva ar krievu literatūras šedevriem, ar savu spēju lasīt dzeju krievu valodā. Tas neatstāja vienaldzīgu.

Savukārt dzimto valodu un tās grammatiku mums mācīja skolotāja Dzidra Megi, ļoti stingra, bet zinoša. Nopelnītais „3” un „4” bija augsts vērtējums, kas ar citu skolu vērtējumu bija salīdzināms kā „5” un pat augstāk. Vēlāk latviešu valodu un literatūru mācīja jaunā, aizrautīgā skolotāja Anita Tukīša. Viņas stundās mācījāties lidot domās, vārdos, izplest spārnus, mīlēt dzeju.

Kur vēl vēstures stundas pie enerģiskās skolotājas Valentīnas Caunes un direktora Bronislava Zukuļa, ģeogrāfija pie skolotājiem Mārtiņa Oša

un Intas Ošas. Šīs stundas notika internāta pusē. Un atceros, kā ziemas aukstajās dienās stiklotais gaitenis, kas savienoja skolu ar internātu, bija apsarmojis – nu tik bija slidināšanās!

Katras skolas bagātība ir tās skolotāji – prasīgi, stingri, aizrautīgi, interesanti, aktīvi. Un Madlienas vidusskolā tādi bija. Paldies visiem skolotājiem par ieguldīto darbu!

Mūsu 12. klase bija 16. izlaidums un Madlienas vidusskolu absolvēja 1990. gadā. Pirmais izlaidums jaunajā skolas piebūvē – jaunajā skolas aktu zālē. Bijām 16 jaunieši – 8 meitenes un 8 zēni. Dejojām pirmo skolas valsi. Mums bija visas durvis atvērtas. Un cerējām, ka sapņi piepildīsies...

Bērībā sapņoju kļūt par skolotāju. Divus gadus nostrādāju Ķeipenes deviņgadīgajā skolā par sākumskolas skolotāju. 1996. gadā absolvēju Liepājas augstskolu (tagad Liepājas Universitāti) kā sākumskolas un mājturības skolotāja. Prakses laikā iepazinās ar Rīgas 2. vidusskolu, kura vēlāk uzņēma mani kā jauno pedagogu savā saimē. Mēģināju izmantot iegūtās zināšanas, jaunās metodes. Divus gadus nostrādāju skolā – brīnišķīga pieredze, bērni, vecāki, kolēģi. Tomēr jaunības zinātkāre, vēlēšanās iepazīt un izmēģināt ko jaunu guva virsroku. Kad tad vēl, ja ne tagad! Devos uz Ameriku, kur gadu strādāju un mācījos. Tad atgriezos skolā jau ar citu skatu uz mūsu izglītības sistēmu, pedagoga darbu. Nāca jauns dzīves piedāvājums – strādāt „Izdevniecības namā ESTERE” kā izpildredaktorei. Biju atbildīga par foto darba organizēšanu, foto arhīva izveidi, izdevumu maketēšanu un nodošanu tipogrāfijai. Interesanti. Nu jau kopš 2004. gada strādāju Baltijas informācijas aģentūrā BNS (šobrīd „Latvian News Service” SIA) kā mārketinga speciāliste, pārdošanas vadītāja.

Taču mans lielākais dzīves piepildījums ir ģimene – meitas Laura Marta un Līva Rūta. Un lielākais dzīves izaicinājums – palīdzēt piepildīt viņu sapņus.

„Skola – tas nav nams./ Skola – gaišas debess jums./ Šodien mums,/ Rītdien jums,/ Un pēc gadiem/ Visiem, visiem mums.” (L. Liepdruvieta) Mana mīļā Madlienas skola! Daudz laimes dzimšanas dienā!

Daiga Krūmiņa (Bērziņa)

Man ir ļoti paveicies

Ar draudzeni reiz kādā savā „meiteņu” sarunā secinājām un laiku pa laikam sev atgādinām: „Kā mums ir paveicies, ka dzīvojam miera laikos!” To atceroties, nobāl visi sadzīves stresi un nebūšanas.

Maniem vecākiem – Voiteham (pēc pasēs; pareizi būtu – Voiceham) un Leokādijai Viļkevičiem – tā nepaveicās. Voicehs bija no poļu ģimenes, kas dzīvoja Lietuvā. Viņi – četri bērni – zaudēja abus vecākus un izdzīvoja, kā nu prata un spēja. Vecāko brāli tā laika vara mēģināja izsūtīt, taču viņš izbēga no vilciena. Manam tēvam nebija iespēju apmeklēt skolu. Lasīt un rakstīt, saskaitīt un atņemt vienkāršus skaitļus viņš iemācījās, dienēdams armijā. Leokādijai – arī no poļu ģimenes, bet Baltkrievijā – paveicās vairāk, viņa skolā mācījās četrus gadus. Būdama bērns, slēpās no šāviņiem kartupeļu vagās, jo māja atradās starp divām apšaudes līnijām. Pēc kaujas viņa redzēja, kā sanitāri ar suņu vilkiem ratiņiem veda projām ievainotos. Kāda vācu karavīra liķis tā arī palika turpat mētājamies...

Voicehs un Leokādija satikās Somijai atņemtajā Karēlijā, uz kuriem pēc kara abu izputinātās ģimenes devās labākas dzīves meklējumos. Voicehs tur dienēja un strādāja, bet Leokādija mācījās meža tehnikumā un vēlāk strādāja meža darbos. Es piedzimu svešumā 1960. gada septembrī. 1962. gada februārī ģimene četru cilvēku sastāvā (vecāki, brālis un es) pārcēlās uz Latviju un nekad to nav nožēlojusi.

Runājot par manu skolu, domās un emocionāli nekad neesmu nodalījusi

Madlienas astoņgadīgo skolu no vēlāk uzceltās vidusskolas. Abas ir mana bērnība, un abas atrodas (atradās), vismaz pēc manām izjūtām, svētīgās vietās, un šī svētība stāv man klāt līdz pat šai dienai. Esmu 1978. gada absolvente, 4. izlaidums.

No īsā ieskata manu vecāku dzīvē ir skaidrs, ka viņi mums ar brāli varēja dot tikai to, ko paši spēja sagādāt smagā darbā, nekam citam viņiem nebija ne laika, ne spēka. Nevar jau dot otram to, ko pats neesi saņēmis, kā pašam nav. Māte man tā arī teica: „To, ko es nevaru tev iemācīt, mācies no citiem cilvēkiem.” Nu, lūk, tad skola bija tā otra „ligzda”. No vienas puses, kā jau bērnam, man nepatika agri celties, lai nenokavētu toreiz padomju saimniecības „Madliena” organizēto vai vēlāk sabiedrisko transportu uz skolu, mājas darbus pildīt arī bija jāpiespiežas, un es nebiju „spīdekļa”, taču, par laimi, vismaz humanitārajos priekšmetos man bija „viegla galva”, bet matemātikā un citos eksaktajos priekšmetos tiku galā, uz vajadzīgo brīdi vielu iegūmējot, diemžēl bez dziļākas izpratnes. Tikai tagad ar pieauguša cilvēka prātu saprotu, cik milzīga praktiskā nozīme ir, piemēram, trigonometriskajām formulām, kuras mēs savā laikā truli mācījāmies no galvas, un cik garš ceļš cilvēcei bija jānoiet, lai šīs sakāribas atklātu un noformulētu. Tāpat arī fizika. Pirms pāris gadiem nopirku fizikas mācību grāmatu terminoloģijas dēļ (tulkojumam) un kā lasāmvielu pensijas gadiem, lai vismaz vecumdienās noskaidrotu arī šo dzīves lappusi.

Madlienas astoņgadīgajā skolā sāku mācīties 1967. gada 1. septembrī, dažas dienas pirms septītās dzimšanas dienas, t.i., vēl sešu gadu vecumā. Burtus jau pazinu, un lasīšanas pārbaudē izrādījās, ka spēju tos salikt arī vārdos, tāpēc tika izlemts, ka varu sākt mācīties tūlīt, nevis pēc gada. Paldies skolotājai Regīnai Gaiķenai, kura kļuva par manu pirmo klases audzinātāju un latviešu valodas skolotāju. Sākot ar ceturto klasi, mana otrā audzinātāja bija Ruta Kravale – mūzikas skolotāja. Tā bija liela laime, jo man ir laba muzikālā dzirde, un viņa bija ievērojusi, ka mēs ar draudzeni Sarmīti Bērziņu, kurai arī bija (un, cerams, joprojām ir) tikpat laba muzikālā dzirde, stundu pārtraukumos, paslēpušās aiz atvērtas grāmatas, aizrautīgi dziedājām: „Laif, laif, la-la-la-la la...” (no angļu „life”) un divās balsīs „O-o memi, o-o memi-memi blū, o-o memi blū” (dziesma „Mamy blue”). Viņa mūs abas iecēla par pionieru pulciņa bundziniecēm. Svarīga bija nevis bungošana, bet gan tas, ka viņa bija mūs ievērojusi. Skolotājas R. Kravales laikā skolā bija jauktais koris un zēnu koris, kuri piedalījās skatēs un uzstājās Madlienas ciema svētku pasākumos. Tas bija iespaidīgi. Bija arī meiteņu ansamblītis, kurš dziedāja „Saule pina vainadziņ’, vītolā-i sēdēdama...” Skanēja tik skaidri un labi, ka pati skolotāja diriģēdama klausījās kā noburta un tad teica: „Cik skaisti!” Joprojām atceros gan šo mirkli, gan skolotāju.

Nākamajai mūsu klases audzinātājai Vijai Funkneri – vācu valodas skolotājai – bija liktenīga loma manā dzīvē. Kā jau cilvēkam ar humanitāru ievirzi, man viņas priekšmeta apguve grūtības nesagādāja, taču svarīgs bija atbalsts, kad gatavojos iestājeksāmeņiem Latvijas Universitātes Svešvalodu fakultātē. Īpaši jāuzsver, ka svešvalodas mācīšana prasa labu metodisko sagatavotību, prasmi nodrošināt loģisku, atkarīgo vingrinājumu virkni ar pieaugošu grūtības pakāpi dažādos valodas lietošanas aspektos, prasmi iesaistīt vingrinājumos visus klases skolēnus, tā nodrošinot mācīšanos, disciplīnu un panākumus. Tas viss mums tika dots. Man paveicās, un es iestājos „svešvalodniekos”.

(turpinājums 9. lappusē)

Man ir ļoti paveicies

11 - 1990. gadu skolotāju un tehniskā personāla pasākums. No kreisās: L. Atslēdziņa, D. Līdaka, A. Karaseva

Pēc tam vēlreiz ļoti nopietni paveicās, kad radās iespēja toreiz PSRS studentu apmaiņas ietvaros doties uz 4 gadiem studēt vācu valodu Humbolta universitātē Berlīnē – Vācijas Demokrātiskās Republikas galvaspilsētā. Tā es ieguvu valodas zināšanas, kuras man ir pavērušas pilnīgi jaunus apvēršņus, ļauj nopelnīt sev dienišķo maizi un kuru apguves un lietošanas laikā esmu guvusi neizsakāmi daudz.

Skolas jubilejas reizē gribas ar vislabākajiem novēlējumiem pieminēt arī skolotāju pāri – Andri un Ainu Šrāderus. Lai gan nebiju starp izcilniekiem ne sportā, ne matemātikā, neviens no šiem priekšmetiem man nav bijis netīkams tieši skolotāju gudrās, pašcieņas pilnās un laipnās attieksmes dēļ. Vien-

mēr esmu viņus par to apbrīnojusi. Vēl īpaši pieminēšu skolotājas Valentīnu Cauni un Antoniju Mikštu. Abām bija atvēlēta it kā nepateicīga loma. V. Caunei bija jāvada skolas pionieru organizācija, A. Mikštai jā māca krievu valoda. Gan pionieru organizācija, gan krievu valoda bija padomju laika uzspiesta, taču V. Caune prata, apejot formālo pusi, pārvērst „pionierus” par dzīvu un radoša gara pilnu veidojumu. Tur bija ekskursijas, pašu skolēnu gatavoti uzvedumi, „aģitbrigāde”, kurai ar propagandu nebija nekāda sakara, bet kas bija tīra skolēnu un skolotājas radošā gara izpausme, uzstājoties ar tā saucajamām „montāžām” – dziesmām, deju kustībām, I. Ziedoņa un O. Vācieša dzeju par savas dzimtenes skaistumu,

mīlestību un apgārtību. Kabinetā, ko sauca par pionieru istabu, vienmēr notika kaut kas interesants – skolēni paši plānoja, gatavoja, apspriedās, iestudēja... Skolotājai A. Mikštai, iespējams, bija visgrūtāk, jo krievu valoda ir sarežģīta, skolēniem negribējās to mācīties, un viņai nācās būt – kā toreiz šķita – drakoniski stingrai, lai panāktu mācīšanos, un viņa to paveica. Kad skolā tika nodibināts „Internacionālās draudzības klubs” un mūsu skolēniem tika dota iespēja, piemēram, apciemot skolu Diližānas pilsētā Armēnijā, redzēt kalnus, Araratu, tikties ar turienes viesmīlīgajiem cilvēkiem, visa saziņa notika krievu valodā, un iegūtās zināšanas „darbojās”!

Domājot par savu skolu un Madlienu, man ir gaišas atmiņas un sajūta, ka – atkārtosos – man ir ļoti paveicies, un šo sajūtu veido ne jau tikai iespārdi par pieminētajiem skolotājiem, bet gan visa tā laika atmosfēra – kopības sajūta...

Mans novēlējums Madlienas vidusskolai – daudz un dažādās jomās apdāvinātu audzēkņus, kuri, kad izaugs, izveidos Latvijas valsti par tādu, kurā pilsoņi leposies ar to, ka tajā dzīvo un maksā nodokļus, kas savukārt ļaus pienācīgi atalgot skolotājus un ārstus par viņu svēto darbu.

Jekaterina Viļkeviča

Pusstundas skrējiena sacensības Madlienas stadionā

Otro sezonu, vasaras mēnešos Madlienas stadionā trešdienās 18:30, jebkurš skriešanas gribētājs var pie-

dalīties sacensībās, cik apļus vari nokriet pusstundā.

Sacensībās sākas maija mēnesī

un turpināsies līdz 1.oktobrim, kad noskaidrosies izturīgākie skrējēji. Skriešanā piedalījušies ir 38 dalībnieki. Regulāri vasaras mēnešos tie ir 14 sportisti. Labākie 13 kārtās ir Ivars Dehtevičs 211 apļi, Valentīna Malnača 124 apļi, Elvis Dišreits 106 apļi, Edgars Mežajevs 75 apļi, Mārcis Mežajevs 67 apļi, Artūrs Trūba 59 apļi, Monika Dehteviča 57 apļi, Sandija Liepa 48 apļi.

Šī nodarbība trešdienās ļoti labi organizē regulāram darbam sporta jomā.

Tāpat, tiem kas piedalās, attīstās izturības iemaņas, kas būs nepieciešamas dzīvē. Aicinu, kuri vēl nav izmēģinājuši, atnāciet varbūt iepatiksies!

Madlienas vidusskolas sporta skolotājs Jevgēnijs Liepa

Mūzikas mācīšanās pēc dzimtās valodas apguves metodes

„Ikvienam piemīt talanta dīgļis. Šī dīgļa attīstīšanās par brīnišķīgām spējām ir atkarīga no tā, kādā augsnē tas aug.”

Savā klavierspēles skolotājas mūžā esmu izgājusi cauri dažādiem periodiem, piedzīvojusi vairākas bērnu un vecāku paaudzes ar atšķirīgu attieksmi, prasībām, spējām un vajadzībām. Mūsu mūzikas skolu sistēmā pieaugot tendencei „ātrāk, augstāk, tālāk”, neņemot vērā bērna individualitāti (visiem vienādas prasības, vienāds programmas izpildes termiņš), notiek attālināšanās no dziļākajām mūzikas pamatvērtībām.

Vienmēr ar bijību esmu uzlūkojusi J.S.Baha ieguldījumu mūzikas druvā, arī pedagoģiskajā laukā. Gadiem ejot un pieredzei augot, esmu sapratusi, ka vienam skolotājam, kompleksi mācot visus mūzikas priekšmetus, tos var apgūt dziļāk un paliekošāk. Par šo baroka laikmeta dižgaru ir arī mans Maģistra darbs J.Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā.

Sastapšanās ar Š. Suzuki pieeju mūzikas apmācībā ir Dievjaušība manā meklējumu ceļā. Mani saista viņa filozofija, cilvēku attiecības Suzuki ģimenē visā plašajā pasaulē, bet pāri visam - brīnišķīga skaņas kvalitāte. Skaņa taču ir Mūzikas pamatmateriāls! Suzuki pieeja audzina to, kas mūsdienu bērniem ļoti pietrūkst – uzmanību! Šī metode attīsta muzikālo dzirdi, atmiņu, koncentrēšanos. Tās ir īpašības, kas noderīgas jebkurā profesijā. Suzuki mācībās virmo prieks un mīlestība, kas mums nevienam nav par daudz!

Šiniči Suzuki (Shinichi Suzuki) /1898-1998/- japāņu vilolnieks un mūzikas pedagogs. 20. gs. divdesmitajos gados studējis vijoļspēli Vācijā. Trīsdesmitajos gados bija pirmais, kurš sāka mācīt ļoti mazus bērnus. Pēckara gados turpināja attīstīt savas idejas un mācīšanas filozofiju, kas sakņojas dziļā cieņā pret ikvienu cilvēku. Vispirms viņš savas idejas īstenoja mācot vijoļspēli. Laika gaitā, sadarbojoties ar kolēģiem pianistiem, izveidoja savu klavierspēles mācīšanas metodiku un repertuāru. Šobrīd Suzuki metode ar aizvien pieaugošiem panākumiem ir

izplatījusies visā pasaulē. Tā ir balstīta uz principu, ka VISIEM BĒRNIEM PIEMĪT SPĒJAS, kuras var attīstīt un pilnveidot labvēlīgā un audzinošā vidē. Visi bērni bez īpašām grūtībām iemācās runāt savā mātes valodā. Lietojot līdzīgu mācīšanās procesu, sekmīgi var apgūt arī citas prasmes. Suzuki nosauc šo procesu par DZIMTĀS VALODAS METODI un visu izglītības sistēmu par TALANTU AUDZINĀŠANU. Viņš vēlējas lai izglītība mainītos no vienkāršas apmācības uz izglītību šī vārda visdziļākajā nozīmē – lai tā spētu iedvesmot, atraisīt, kā arī attīstītu cilvēka potenciālu pašā iedīglī. Suzuki uzskatīja, ka tas, par ko bērns kļūst, pilnībā atbilst tam, kā viņš ir audzināts un skolots.

Suzuki metode dod iespēju muzicēt ļoti augstā līmenī. Taču profesionālu mūziķu sagatavošana nav galvenais mērķis: uzsvars ir uz bērna attīstību vienotā veselumā un labu cilvēku audzināšanu caur mūziku. „Es no sirds vēlos, lai visi zemes bērni kļūtu par krietniem un laimīgiem cilvēkiem ar izcilām spējām, jo esmu pārliecināts, ka visiem bērniem piemīt neierobežots potenciāls. Tāpēc es veltīšu visus savus spēkus, lai īstenotu šīs pārmaiņas”. Š.Suzuki.

Neraugoties uz to, ka šī metode pirmsākumos izstrādāta priekš bērniem, tā sekmīgi pielietojama jebkura vecuma interesentam. Tas jau ir pierādījies gan Latvijas, gan citu valstu praksē.

Suzuki pieejas būtiskākie elementi:
*Agrīns sākums – zīdaiņi uzsāk valodas mācīšanos no dzimšanas brīža un līdz 5, 6 g.v.ir to apguvuši.

*Mūzikas klausīšanās nozīmīgums – katru dienu jāklausās CD ierakstītais repertuārs. Mātes valodu arī mācās klausoties.

*Vispirms mācīties spēlēt, tikai pēc tam lasīt notis – vispirms runāt, tad lasīt.

*Vērošana - bērni apgūst dzīvei nepieciešamo vērojot un atdarinot.

*Vecāku iesaistīšana - ietver vecāku izglītošanu, pozitīvas mācīšanās vides nodrošināšanu ģimenē.

*Audzinoša un labvēlīga mācīšanās vide. - Suzuki aicina slavēt, slavēt un

slavēt. Tiek izslēgts sasprindzinājums.

*Kvalificēti skolotāji – drīkst mācīt tikai starptautiski atzīti Suzuki skolotāji, kas nokārtojuši eksāmenu pie starptautiski atzītiem 3 dažādu valstu ekspertiem.

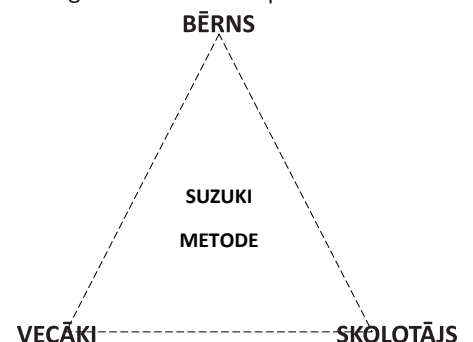
*Dabiski veidotas, skaistas skaņas nozīmīgums – skaņa ir mūzikas pamatmateriāls.

*Vienots repertuārs, ko lieto Suzuki audzēkņi visā pasaulē – rūpīgi atlasīts un pēctecīgs, kas balstīts uz klasiskās mūzikas vērtībām.

*Sociālā mijiedarbība ar citiem bērniem – Suzuki audzēkņi visā pasaulē var sazināties mūzikas valodā.

Suzuki klavierspēles programmas uzdevumi :

- *attīstīt klavierspēles prasmes,
 - *iemācīt veidot skaistu skaņu,
 - *izkopt mūzikas klausīšanās iemaņas,
 - *īstenot vecāku izglītību,
 - *veidot pozitīvu audzināšanas un mācīšanās vidi,
 - *integrēt mūzikas vēsturi un teoriju klavierspēles apgūvē,
 - *veicināt sociālo mijiedarbību vietējā un starptautiskā mērogā.
- Programmas mērķauditorija ir ikviens cilvēks, jebkurā vecumā.
- Plānotie rezultāti ir:
- *muzicēšanas prieks,
 - *audzēkņu personības un spēju attīstība,
 - *zināšanas un prasmes visās klavierspēles jomās,
 - *ģimenes saišu stiprināšana.

BĒRNU LIKTENIS IR VECĀKU ROKĀS!
Tagad iespējams apgūt mūziku pēc Suzuki pieejas arī Madlienā un tās apkārtnē.

*Sīkāka informācija pa tel. 26314107
Valda Garūta*

www.slide.lv

Vieta, kur satiekas mirklī...

Slāde

Mirkļi uzrakstītie

Tu nevari noķert vēju

Tu nevari noķert vēju! Tas nekad nepaliks plaukstās. Vējš ir netverams, bet tajā pašā laikā spēcīgs. Tas var iešūpot zāli, kokus, ūdeni. Tas var sagraut mājas, nest postu, tas var atveldzēt karstā laikā. Bet nekad to nevar pakļaut, tas nepakļaujas, tas nedara tā, kā gribētos, kā vajadzētu. Tas plūst bez kontroles, pieņem spēkā bez kontroles, norimst bez kontroles. Var prognozēt tā stiprumu, bet nekad nevar zināt tieši. Var sajust, bet ne satvert un paturēt.

Tu nevari noķert vēju. Pasaule plūst vēja iesvārstīta, vējš ir kā dzinējspēks-neredzams. Tas virza uz priekšu. Bez vēja viss būtu sastindzis, neesošs. Pat bezvējā ir kaut nedaudz vēja.

Mēs meklējam stabilitāti, kaut ko ilglaicīgu, nesagrūstošu. Vējš pūš un netieši rāda-nav nekā stabila, nav nekā tāda, pie kā varētu pieturēties, tāpēc plūsti man līdzi, paliec par mani, iešūpo, seko... Kustības ir kā vējš, elpošana ir kā vējš...viss plūstošs.

Bet stabilitāte ir vajadzīga, lai droši justos, nedrošība izsit no līdzsvara. Lai arī nedrošība vienmēr ir līdzās, jo ne-

kad neparko nevar būt 100% drošs, vienalga tā tiek ignorēta. Mēs bēgam no tā, kas ir realitāte, grūti tajā ieskatīties, bailīgi.

Un kas būs, ja viss vienā mirklī tiks atņemts? Kas būs, ja tas stabilais pamats patiesībā nemaz nav tik stabils?

Tu nevari noķert vēju, tu nevari noķert absolūti neko. Tāpat kā nevar noķert varavīksni... Bet visu mūžu cilvēks to vien dara, kā skrien pēc varavīksnes, jo tā ir ļoti krāšņa. Skrien un grib to paturēt. Bet varavīksi lietus un saule ir izbūruši. Ar acīm skatoties liekas, ka pa to var pastaigāties, to var paņemt sev un paturēt uz visiem laikiem. To var paņemt sev un rādīt citiem- redz, kas man pieder-tev nekā tāda nav. Un tāpēc visu mūžu viņš skrien, skrien, skrien...liekas tūlīt, tūlīt jau noķers, tūlīt, tūlīt viņa būs mana... Bet vienmēr izslīd no plaukstām, vienmēr...

Tu nevari noķert neko, kas līdzīgi vējam plūst un mainās... Var tikai sajust, piedzīvot un atlaist...Var tikai dzīvot pēc vēja likumiem...plūstot... *Slāde*

Tik sen nepateiktie paldies

Tik sen nepateiktie paldies. Savādi- tieši tiem, kas vistuvāk un dien dienā to vien dara, kā nemitīgi atbalsta, saprot, palīdz...aizmirstas. Tas vienkāršais un patiesais paldies.

Tā vien liekas, pats par sevi saprotams, ka vai katru dienu galdā ir siltas pusdienas, izmazgātas un izgludinātas drēbes. Tā tam jābūt un viss- aizmirstas novērtēt, kad kāds to darījis manā labā. Ir pierasts- par mani rūpējās, liekas pats par sevi saprotams.

Patiesībā ik mirklī pasaulē paliek nepamanīts citu cilvēku dāsnums. Un bieži vien tie tuvākie sniedz nesautīgi, neprasot pateicību-viņi vienkārši sniedz, jo ir tuvi. Un pieradums pie tā apslāpē pateicību.

Jau no pašas dzimšanas es esmu atkarīgs no citiem, tikko kā piedzimstu, esmu atkarīgs. Tagad sēžu un domāju, esmu tāds neatkarīgs un pašpietiekams. Bet pietiktu vien agrā bērnībā mani atstāt bez pieskatīšanas...es nebūtu izdzīvojis! Kaut uz dienu atstāt mani vienu (neatkarīgu un pašpietiekamu) es nomirtu nesaņēmis glāstus, ēdienu. Mammai bija tik ļoti jānopūlas manis dēļ, kamēr es riebīgi brēcu un slapināju autiņos. Un viņa ar milzīgu pacietību, milzīgu pašziedošanos mani pacieta, mani auklēja, baroja, jo mīlēja! Tās negulētās naktis, tik daudz viņa manā labā ir ziedojusies un tagad būdams liels es to esmu aizmirsis, es par to neatceros, tagad redz es esmu pašpietiekams. Bet bez viņas laipnības un mīlestības vienkārši nebūtu izdzīvojis, manis nebūtu. Tik vienkārši to ir aizmirst...

Un ko teikt par tiem, kas sniedz netiešu labumu? Par pārdevējiem, sētniekiem, pavāriem, šoferiem, ārstiem, zi-

nātniekiem? Par tiem, kas dien dienā dara, lai būtu labi? Jā, protams, viņi par to saņem naudu, kā atlīdzību par padarīto, bet ko mēs darītu, ja viņi neko nedarītu? Ja viņi izvēlētos neapkalpot, neizgudrot, neārstēt, nevizināt, nedarīt? Pasaule ir tik ļoti atkarīga no citu dāsnuma. Un ikdienā to nemaz nevar sajust, viss ir nemanāms, kamēr notiek, tikmēr šķiet pats par sevi saprotams. Mani apkalpo, par mani parūpējas, jo redz, es to esmu pelnījis.... Bet, kad nenotiek, tad ir sašutums, satraukums, neapmierinātība. Kā- visu laiku bija, tagad nav- šausmas!

Ļoti daudz nenovērtētu un aizmirstu cilvēku, kas darījuši, bet nav saņēmuši PALDIES! Ļoti daudz šito- man pienākas, es esmu pelnījis...Izkalst pateicība, vienkārša cilvēcis-kā pateicība. Un pateikties var novērtējot to, ko citi manā labā dara. Viņu ir tik daudz un viņi dara- dien dienā. Tuvie un tālie...PALDIES! *Slāde*

TRĪS DOMU GRAUDI

1.Un citu nesamin, ja tu to spēj, bet pacel citu un celsies tu pats /Rainis/

2.Cilvēkam ir divas dabas: viena- paša; otra-tā, ko viņam piedēvē citi... /Albērs Kami/

3.Dzīvo saglabājot mieru. Pienāks laiks un ziedi uzziedēs paši. /Ķīniešu tautas gudrība/

KULTŪRAS NOTIKUMI MADLIENĀ

Informācija: 28367988;
e:pasts: viesturs.lazdins@ogresnovads.lv

6.augustā

Madlienas pagasta kapusvētki

11:00 Vērenes kapsētā

13:00 Madlienas kapsetā

Kapusvētkus vadīs Didzis Cauka

6.augustā plkst. 16:00
“BET BET” 25 gadu jubilejais
LIELAIS KONCERTS

Biļetes iepriekšpārdošanā: www.bilesuparadize.lv
-4,99 Eur.

Koncerta dienā- krietni dārgāk

Biļetes var iegādāties arī Madlienas kultūras namā-
5,00 Eur

PIRMDIENĀS, TREŠDIENĀS, PIEKTDIENĀS

no plkst. 7:30 – 10:30 [tel. nr. 29388012]

3.jūlijā biļešu pārdošana visu dienu!

Bērniem līdz 7 gadu vecumam – IEEJA BEZ MAKSAS
(Uzrādot personu apliecinošu dokumentu)

No 22. jūlija līdz 23. septembrim

Madlienas kultūras nama foajē
apskatāma fotoizstāde

“Paliēc jel, vasara mana...!”

Fotogrāfiju autori: Liēna Rone, Dace Iraids, Ineta
Leitāne, Guntis Ronis, Kārlis Miķelsons, Guna Brīvule,
Klaudija Buša, Kristīne Kristjansone

Vasaras sezonā Brīvdabas kino pie Madlienas
kultūras nama, ja atbilstoši laika apstākļi.
Konkrētāka informācija būs pieejama afišās un
internetā.

**Kārļa Kažociņa Madlienas
mūzikas un mākslas skola**

1.septembrī pl.15.00 skolas zālē

ielūdz audzēkņus un vecākus uz
jaunā mācību gada atklāšanu.

Koncertā uzstāsies sitamo instrumentu grupa
„PERKUSIUUM RITMICO”

Pieejams atbalsts jaunajiem lauksaimniekiem

Lauku atbalsta dienests (LAD) no 2016.gada 25.jūlija līdz
2016.gada 24.augustam izsludina projektu iesniegumu pieņem-
šanu “Lauku saimniecību un uzņēmējdarbības attīstība” apakš-
pasākumā “Atbalsts jaunajiem lauksaimniekiem”.

Apakšpasākuma mērķis ir sekmēt gados jaunu cilvēku ie-
saistīšanos pastāvīgā lauksaimniecības darbībā un nodrošināt
darbaspēka atjaunošanos un paaudžu nomaīņu lauksaimniecī-
bas sektorā, atbalstot gados jaunus cilvēkus, kas saimniecības
vadītāja statusā pirmo reizi dibina ekonomiski dzīvotspējīgu
saimniecību, lai ražotu lauksaimniecības produkciju vai savā
īpašumā pārņemtu esošu saimniecību.

Projekta iesnieguma veidlapa un detalizētāki pasākuma no-
sacījumi pieejami mājas lapā: www.lad.gov.lv sadaļā: “Atbalsta
veidi/ Projekti un investīcijas”.

Projektu iesniegumi jāiesniedz, izmantojot LAD Elektro-
niskās pieteikšanās sistēmu (EPS) vai, ievērojot Elektronisko
dokumentu likumu, vai personīgi LAD reģionālajās lauksaim-
niecības pārvaldēs vai LAD Centrālajā struktūrvienībā Zemko-
pības ministrijas Klientu apkalpošanas centrā Rīgā, Republikas
laukumā 2, 2. stāva foajē (tālr. 67095000). LAD Klientu daļa:
Tālrunis: 67095000

Informāciju sagatavoja LAD Sabiedrisko attiecību daļa

Madlienas vidusskola uzņem skolēnus 10.klasē **2016./2017. mācību gadam**

Skola piedāvā apgūt vispārējās vidējās izglītības
vispārīzglītojošā virziena programmu.

Dokumentus pieņem skolas lietvedībā darba
dienās no plkst. 8.30 līdz 15.00

Iestājoties nepieciešami sekojoši dokumenti:
apliecība par pamatzglītību un sekmju
izraksts (oriģināls);

direktoram adresēts iesniegums,
medicīniskā karte (o26/u veidlapa).

Iesniedzot dokumentus, jāuzrāda personu
apliecinošs dokuments (pase vai ID karte)

Tālrunis uzzinām 65039106, 65039158

*Vidusskolā tiek uzņemti skolēni ar pietiekamiem
vērtējumiem visos mācību priekšmetos uz pārrunu pamata!*

Madlienas pagasta pārvaldes informatīvā lapa. Tirāža 300 eks. Iespiesta SIA “Tipogrāfija Ogrē”.

Iznāk katra mēneša pirmajā nedēļā. Materiāli nākamajam numuram iesniedzami līdz katra mēneša 27. datumam.

Redaktors-Mareks Liepa; e-pasts: manamadliena@inbox.lv

Informatīvā lapa pieejama internetā: <http://www.slide.lv/mana-madliena>

Adrese: Madlienas pagasta pārvalde. Tālruni: 65039085, 65039185.

Par publicētajiem faktiem un uzskatiem atbild raksta autors.

Redakcijas viedoklis ne vienmēr sakrīt ar raksta autora viedokli.

